

er allerede indeholdt i tidligere beretninger fra Europaudvalget. Det er op til fagudvalgene i samspil med Europaudvalget i højere grad at udnytte muligheden.

Forslaget om første behandling af forslag til retsakter i Folketinget, i Folketingssalen, er ikke nyt. Europaudvalgets beretning fra 1986 åbner mulighed for behandling af kommissionsforslag vedrørende det indre marked i Folketingssalen. Det er forslag, som regeringen har tilsluttet sig. Muligheden har som bekendt kun været anvendt ganske enkelte gange.

Som sagt skal regeringen jo ikke blande sig i, hvordan Folketinget organiserer sit arbejde. Jeg vil dog finde det naturligt, at Europaudvalget inddrages i de videre overvejelser. Der er behov for at inddrage den faglige ekspertise på området, som medlemmer af Europaudvalget sidder inde med. Derfor ser jeg gerne, at der også i samspil med regeringen føres diskussion i Europaudvalget og Europaudvalgets underudvalg, og jeg ser også frem til ved det uformelle møde, der ventes afholdt i nær fremtid, som jeg har indkaldt medlemmer af Europaudvalget til, at få en første åben meningsudveksling om disse anliggender.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil tillade mig at stille et spørgsmål til ministeren, for ministeren er jo nødt til at gå om lidt, og derfor vil jeg gerne give ham lejlighed til at svare.

Spørgsmålet er meget enkelt: Har regeringen nogen indvendinger imod det forslag, som indgår i begge beslutningsforslagene, om, at vi indfører åbne Europaudvalgsmøder med offentligt tilgængelige referater?

Jeg synes, det er væsentligt at vide, om regeringen har indvendinger imod en sådan fremgangsmåde med den undtagelsesbestemmelse, som er anført i forslaget, at man i særlige tilfælde kan indføre fortrolighed.

Hvis regeringen ikke har noget imod det, så vil det jo formentlig lette sagens behandling ganske væsentligt, og derfor håber jeg, at ministeren vil besvare dette ganske enkle spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Spørgsmål om åbenhed i Europaudvalget er et spørgsmål, som jo rejser mange spørgsmål. Hvilken type af åbenhed? Er det åbenhed kun

for journalister? Er det en elektronisk åbenhed, som vi kender det fra åbne debatter i Ministerrådet? Er det sådan, at almindelige mennesker fra gaden skal have mulighed for at overvære det? Hvis det sidste er tilfældet, så rejser husets indretning her jo nogle problemer for omfanget af åbenhed. Der er jo også hele spørgsmålet, som jeg ved andre også har interesseret mig for: Hvis fagudvalgene i øget omfang inddrages i behandlingen af Europasager, skal åbenheden så også omfatte behandlingen i fagudvalgene?

Derfor er spørgsmålet, som hr. Keld Albrechtsen stiller, ikke så enkelt at besvare. Jeg vil nøjes med at henvise til, at der her er en lang række spørgsmål af mere principiel art, som nødvendigvis må afklares, inden jeg kan besvare hr. Keld Albrechtsens spørgsmål. Men jeg vil gerne på regeringens vegne sige, at vi har principielt en positiv tilgang til spørgsmålet om at åbne arbejdet med EU-sagerne mest muligt.

Den model, som hr. Keld Albrechtsen specielt fremhæver, er jeg ikke nogen stor tilhænger af. Den vedrører, at man lukker mødet på regeringens begæring, hvor der er tale om forhandlingsoplæg. Jeg mener faktisk, at det under alle omstændigheder bør være sådan, at hvor der forhandles forhandlingsoplæg, er det ikke i åbne møder.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne sige tak til ministeren for svaret. Nu står vi jo så i den situation, at jeg synes, at det meget var nogle praktiske problemer og ikke så meget nogle principielle, som ministeren opregnede: hvorvidt det lokalemæssigt nu kan lade sig arrangere, og om det skal være elektronisk. Det er også en overvejelse, som Enhedslisten tidligere har været inde på som alternativ, hvis man hellere vil have det.

Det eneste, som jeg synes nu står tilbage, er, at jeg opfatter ministerens svar sådan, at bortset fra spørgsmålet om forhandlingsoplæg er regeringen i virkeligheden positivt stemt over for åbne Europaudvalgsmøder. Men jeg forstår ikke helt, at det skulle være nødvendigt at behandle alle forhandlingsoplæg under fortrolige former, for det er jo en velkendt sag, at ministre og andre jo lystigt orienterer pressen om indholdet i forhandlingsoplæg umiddelbart efter mødet. Og når det allerede lige efter mødet ikke længere er fortroligt, så er det vel heller ikke nødvendigt at have det fortroligt under selve mødet.